

Nr 223.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ändrad lydelse av 35 § civila avlöningsreglementet den 4 januari 1939 (nr 8); given Stockholms slott den 10 mars 1939.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att godkänna härvid fogat förslag till kungörelse angående ändrad lydelse av 35 § civila avlöningsreglementet den 4 januari 1939 (nr 8).

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

kungörelse angående ändrad lydelse av 35 § civila avlöningsreglementet den 4 januari 1939 (nr 8).

Häriigenom förordnas, att 35 § civila avlöningsreglementet den 4 januari 1939 skall erhålla följande ändrade lydelse:

35 §.

Sjukhusvård. 1 mom. Kostnaderna för vård å allmänt sjukhus ersättas, i den mån ej nedan annorlunda stadgas, vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos helt och eljest till hälften av statsmedel, under förutsättning att verksläkaren eller annan läkare, som tjänstemannen enligt bestämmelserna i 34 § 1 mom. ägt anlita, förklarar sjukhusvård nödvändig samt under de villkor i övrigt, som nedan angivas.

Vid bestämmande av ersättningens storlek skola kostnaderna beräknas:

a) i fråga om egentlig sjukhusvård enligt den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats

å *allmän sal* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 1—8;

i *halvenskilt rum* eller, om sådant ej finnes tillgängligt, *enskilt rum* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 9—23; samt

i *enskilt rum* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 24—34, B 1—3 och C 1—17;

b) i fråga om vård å sinnessjukhus enligt den för sjukhuset fastställda avgiften för vård

å *allmän avdelning* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 1—23; samt

å *avdelning för rumspatienter* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 24—34, B 1—3 och C 1—17.

Till kostnader för sjukhusvård hänföres ock sådant arvode, som i enskilt eller halvenskilt rum vårdad tjänsteman erlagt till för vården ansvarig sjukhusläkare. Bidrag av statsmedel till dylikt arvode må icke överstiga lägsta tillämpliga beloppet enligt den av medicinalstyrelsen för sjukhuset utfärdade rådgivande taxan. Vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos må likväl efter prövning av vederbörande myndighet högre bidrag kunna utgå, dock icke med större belopp än det, som med tillämpning av den rådgivande taxan högst skulle hava erlagts.

Där beträffande tjänsteman, tillhörande någon av lönegraderna A 1—8, verksläkaren prövar den sjukes tillstånd kräva vård i halvenskilt eller, om sådant ej finnes tillgängligt, enskilt rum, må, utan hinder av vad ovan stad-

gas, av statsmedel bestridas, vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos hela kostnaden för vården och eljest den del av sagda kostnad, som överskjuter halva beloppet av den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats å allmän sal. I kostnaden må härvid läkararvode inberäknas med högst det belopp, som vid tillämpning av sista punkten i nästföregående stycke skolat ersättas av statsmedel.

Ersättning för vård å allmänt sjukhus må i intet fall beräknas efter dyrare plats än den, som kommit till användning.

Med allmänt sjukhus förstås sjukhus, som tillhör eller åtnjuter bidrag av staten, landsting eller kommun, Konung Oscar II:s jubileumsfond tillhörigt sanatorium ävensom kuranstalt, som disponeras för pensionsstyrelsens sjukvårdande verksamhet.

2 mom. Kostnader för vård å enskild sjukvårdsanstalt må, under enahanda förutsättning och villkor, som i 1 mom. sägs, bestridas av statsmedel intill det belopp, som skulle hava utgått i ersättning vid vård å allmänt sjukhus; dock att, där fråga är om olycksfall i tjänsten, på vederbörande myndighets prövning må bero, huruvida vårdkostnaden må ersättas med högre belopp än nu sagts.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1939.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1939.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena SANDLER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, ENGBERG, SKÖLD, QUENSEL, FORSLUND, ERIKSSON, STRINDLUND.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter:

I 35 § civila avlöningsreglementet stadgas, att i fråga om vård å allmänt sjukhus och ersättning därför skall gälla vad av Kungl. Maj:t och riksdagen i sådant hänseende särskilt beslutes. Angående stadgandets tillkomst må följande erinras.

I det förslag till civilt avlöningsreglemente, som genom propositionen nr 263 förelades 1938 års riksdag, hade 35 § denna lydelse:

35 §.

1 mom. Kostnaderna för vård å allmänt sjukhus ersättas vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos helt och eljest till hälften av statsmedel, under förutsättning att verksläkaren eller annan läkare, som tjänstemannen enligt bestämmelserna i 34 § 1 mom. ägt anlita, förklarar sjukhusvård nödvändig samt under de villkor i övrigt, som nedan angivas.

Vid bestämmande av ersättningens storlek skola kostnaderna beräknas:

a) i fråga om egentlig sjukhusvård enligt den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats

å *allmän sal* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 1—8;

i *halvenskilt rum* eller, om sådant ej finnes tillgängligt, *enskilt rum* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 9—23; samt

i *enskilt rum* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 24—34, B 1—3 och C 1—17;

b) i fråga om vård å sinnessjukhus enligt den för sjukhuset fastställda avgiften för vård

å *allmän avdelning* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 1—23; samt

å *avdelning för rumspatienter* beträffande tjänstemän, tillhörande lönegraderna A 24—34, B 1—3 och C 1—17.

Där beträffande tjänstemän, tillhörande någon av lönegraderna A 1—8, verksläkaren prövar den sjukes tillstånd kräva vård å halvenskilt rum, må, utan hinder av vad här ovan under a) stadgas, kostnaderna för egentlig sjukhusvård beräknas enligt fastställd legosängsavgift för plats i halvenskilt eller, om sådant ej finnes tillgängligt, i enskilt rum.

Ersättning för vård å allmänt sjukhus må i intet fall beräknas efter dyrare plats än den, som kommit till användning.

Till kostnader för sjukhusvård, som bestridas av statsmedel, hänföres ock sådant arvode, som å enskilt eller halvenskilt rum vårdad tjänsteman erlagt till för vården ansvarig sjukhusläkare. Ersättning för dylikt läkararvode må dock icke beräknas efter större arvodesbelopp än som högst finnes angivet i av medicinalstyrelsen utfärdad rådgivande taxa.

Med allmänt sjukhus förstås sjukhus, som tillhör eller åtnjuter bidrag av staten, landsting eller kommun, Konung Oscar II:s jubileumsfond tillhörigt sanatorium ävensom kuranstalt, som disponeras för pensionsstyrelsens sjukvårdande verksamhet.

2 mom. Kostnader för vård å enskild sjukvårdsanstalt må, under enahanda förutsättning och villkor, som i 1 mom. sägs, bestridas av statsmedel intill det belopp, som skulle hava utgått i ersättning vid vård å allmänt sjukhus; dock att, där fråga är om olycksfall i tjänsten, på vederbörande myndighets prövning må bero, huruvida vårdkostnaden må ersättas med högre belopp än nu sagts.

Propositionsförslaget skilde sig i sak från det av 1936 års lönekommitté framlagda förslaget i ämnet endast så till vida, att vid departementsbehandlingen tillagts bestämmelsen i 1 mom. tredje stycket om rätt för tjänsteman, tillhörande någon av lönegraderna A 1—8, att under viss förutsättning få kostnaden för sjukhusvård beräknad enligt fastställd legosängsavgift för plats i halvenskilt eller enskilt rum.

I två med anledning av propositionen väckta motioner (II: 448 och 449) ifrågasattes sådan ändring i propositionsförslaget, att kostnaden för sjukhusvård skulle, oberoende av befattningshavarens lönegrad, i regel beräknas efter avgift för plats å allmän sal eller avdelning, varjämte i den ena motionen föreslogs ersättning av statsmedel för hela kostnaden även då fråga icke vore om olycksfall i tjänsten eller fall av tuberkulos.

I skrivelse nr 388 förklarade riksdagen sig icke vara beredd att då fatta definitiv ståndpunkt till huru kostnaderna för vården å allmänt sjukhus skulle ersättas och huru de i samband därmed framlagda detaljspörsmålen borde slutligt regleras. Riksdagen hade enligt skrivelsen i sak den uppfattningen, att för de särskilda befattningshavarna dessa frågor borde lösas på ett likformigt sätt, men hade funnit vissa svårigheter föreligga bland annat därutinnan, att vid åtskilliga av landsting drivna sjukvårdsinrättningar vården å enskilda och halvenskilda rum ersattes enligt av landstingen fastställda legosängsavgifter, varvid särskild ersättning för läkarvård icke utginge. På grund härav hade riksdagen ansett en omarbetning av 35 § böra ske, sedan ytterligare utredning i ärendet verkställts.

Paragrafen kom i följd härav att i sin av riksdagen antagna lydelse endast innehålla den i det föregående återgivna hänvisningen.

Genom beslut den 17 juni 1938 anbefalldes Kungl. Maj:t allmänna civilförvaltningens lönenämnd och kommunikationsverkens lönenämnd att gemensamt, med beaktande av vad riksdagen i ämnet anfört, efter den ytterligare utredning nämnderna kunde befinna erforderlig inkomma med förslag till föreskrifter om sjukhusvård till komplettering av eller ersättning för bestämmelsen i 35 § civila avlöningsreglementet med dess av riksdagen be-

slutade lydelse. Med skrivelse den 10 november 1938 ha lönenämnderna överlämnat förslag till ny lydelse av paragrafen.

Lönenämnderna ha beträffande riksdagens uttalande framhållit, att därav syntes framgå, att riksdagen åsyftat en för de särskilda befattningshavarna likformig lösning av frågan om bidrag av statsmedel till sådant arvode, som å enskilt eller halvenskilt rum vårdad tjänsteman erlagt till för vården ansvarig sjukhusläkare, men att riksdagen funnit svårigheter möta för en dylik lösning av sagda fråga därutinnan, att läkararvodet å vissa sjukhus vore inkluderat i den fastställda legosängsavgiften.

Det av lönenämnderna framlagda förslaget upptager de i 1938 års proposition föreslagna bestämmelserna i ämnet med jämkningar i fråga om dels bidraget till sjukhusläkares arvode och dels bestridandet av kostnader i vissa fall för vård i halvenskilt eller enskilt rum av befattningshavare i någon av lönegraderna A 1—8.

Beträffande frågan om bidraget till sjukhusläkares arvode ha lönenämnderna anfört i huvudsak följande.

Enligt 19 § lagen den 22 juni 1928 om vissa av landsting eller kommun drivna sjukhus gäller, att för sjukvård å lasarett eller sjukstuga ansvarig läkare icke må mottaga särskild ersättning för undersökning, behandling eller skötsel av den, som vårdas å allmän sal eller å särskilt rum, avsett för sjuka å sådan sal. I den mån ej mellan den, som driver sjukhuset, och den för sjukvården ansvarige läkaren överenskommits, att läkaren ej heller må mottaga särskild ersättning för vård av person, som intagits å halvenskilt eller enskilt rum, må läkaren för undersökning, behandling eller skötsel av sådan person mottaga frivilligt tilljuden ersättning; dock må i intet fall ersättning för dylik åtgärd begäras. Det åligger jämlikt samma lagrum medicinalstyrelsen att till ledning för den, som vill erlægga ersättning för vård å halvenskilt eller enskilt rum, utfärda en för sjukhuset avsedd taxa. I enlighet härmed har medicinalstyrelsen för de sjukvårdsinrättningar, å vilka lagen äger tillämpning, utfärdat rådgivande taxor.

Vid sinnessjukhusen, sanatorierna och de av pensionsstyrelsen disponerade kuranstalterna förekomma inga arvoden av här ifrågavarande slag.

Såsom framgår av det ovan återgivna innehållet i 19 § av nyssnämnda lag, förutsätter lagen, att överenskommelse kan träffas mellan den, som driver sjukhuset, och vederbörande läkare därom, att läkaren ej heller för undersökning, behandling eller skötsel av sådan person, som intagits å halvenskilt eller enskilt rum, skall få mottaga särskild ersättning. Dylika överenskommelser hava avslutats beträffande vissa sjukhus eller läkare. För att kompensera vederbörande läkare för inkomstminskningen genom uteblivna läkararvoden har läkarnas avlöning i samband med överenskommelsen undergått förhöjning, s. k. evalvering. För den härav föranledda kostnadsökningen har i viss omfattning beretts täckning genom förhöjda legosängsavgifter för plats å halvenskilt och enskilt rum. Vid de sjukhus, där evalvering hittills genomförts, har sådan höjning av legosängsavgifterna skett med belopp, i allmänhet varierande mellan 2 och 5 kronor för enskilt samt 1 och 2 kronor för halvenskilt rum beträffande inomlänspatienter samt mellan 2 och 5 kronor för enskilt samt 1 och 3 kronor för halvenskilt rum beträffande utomlänspatienter. De belopp, varmed legosängsavgifterna å enskilda och halvenskilda rum höjts i samband med evalvering, hålla sig i regel inom gränserna för arvodesskalan för icke ope-

rerade patienter i den för respektive sjukhus före evalveringen gällande rådgivande taxan och torde i stort sett kunna sägas genomsnittligt motsvara 2 gånger minimibeloppen i arvodesskalorna.

Såsom framgår av det anförda, innebär evalveringssystemet, att det särskilda läkararvode, som avses i rådgivande taxa, inräknats i legosängsavgifterna med fixa, av patienternas ekonomiska ställning oberoende belopp. Enligt de rådgivande taxorna är det däremot avsett, att varje patient på enskilt eller halvenskilt rum skall erlægga ett mot hans ekonomiska ställning svarande läkararvode inom gränserna för den å det särskilda fallet tillämpliga skalan i den rådgivande taxan.

Från dessa utgångspunkter ha lönenämnderna föreslagit, att sådant arvode, som å enskilt eller halvenskilt rum vårdad tjänsteman erlagt till för vården ansvarig läkare, i regel, liksom övriga kostnader för sjukhusvård, ersättes till hälften av statsmedel, men att statens bidrag till dylikt arvode dock på sådant sätt begränsas, att det icke överstiger minimibeloppet i den på det särskilda sjukvårdsfallet tillämpliga arvodesskalan i den rådgivande taxan. Lönenämnderna ha framhållit, att beloppet av statens bidrag till läkararvode härigenom bleve praktiskt taget oberoende av tjänstemannens ekonomiska ställning. Med hänsyn till att evalveringen innebure ett inräknande av läkararvodet i legosängsavgifterna med dubbla minimibeloppet i arvodesskalorna, kunde det föreslagna stadgandet även sägas realisera det uppställda önskemålet om likformighet på detta område så till vida, som med tillämpning av stadgandet det högsta möjliga statsbidraget till läkararvode skulle utgå med ett belopp, motsvarande minimiarvode enligt rådgivande taxa, vare sig tjänstemannen vårdades å sjukhus, beträffande vilket evalvering genomförts, eller å sjukhus, där systemet med rådgivande taxa tillämpades. Samtidigt fasthölle förslaget vid den eljest i fråga om sjukhusvården hävdade principen, att staten i allmänhet skulle bidraga med kostnaderna till hälften.

Vad angår olycksfall i tjänsten och fall av tuberkulos är det enligt lönenämndernas förslag avsett, att läkararvodet i regel skall, i likhet med annan kostnad för sjukhusvård, ersättas helt av statsmedel. Likväl skall enligt förslaget denna regel icke vara ovillkorlig utan beroende på vederbörande myndighets prövning, så att staten icke nödgas utgiva högre läkararvode än som med hänsyn till tjänstemannens ekonomiska ställning kan anses skäligt. Lönenämndernas förslag på denna punkt innebär även, att statens bidrag till läkararvode icke i något fall får överstiga maximibeloppet enligt rådgivande taxa, även om tjänstemannen erlagt ett högre belopp.

Beträffande kostnaden för vård i halvenskilt eller enskilt rum av befattningshavare i någon av lönegraderna A 1—8 innehåller lönenämndernas förslag, att, där verksläkaren prövar den sjukes tillstånd kräva vård i halvenskilt eller, om sådant ej finnes tillgängligt, enskilt rum, må av statsmedel bestridas hela kostnaden för vården, läkararvode inbegripet, vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos och eljest den del av sagda kostnad, som överskjuter halva

beloppet av den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats å allmän sal. Lönenämnderna ha framhållit, att en dylik jämkning av det tidigare föreslagna stadgandet i ämnet vore nödvändig, enär de ifrågavarande tjänstemännen eljest av kostnadsskäl icke annat än i undantagsfall syntes kunna begagna sig av den möjlighet till bättre vård, som stadgandet innebure.

Fyra av lönenämndernas ledamöter, nämligen herrar *Wahlmark*, *Eriksson*, *Reinwall* och *Mattelin*, ha avgivit särskilda yttranden.

Herrar *Wahlmark* och *Eriksson* förorda i gemensamt yttrande, att vid bestämmande av ersättningen för sjukhusvård kostnaderna beräknas i fråga om egentlig sjukhusvård enligt den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats å allmän sal, samt i fråga om vård å sinnessjukhus enligt den för sjukhuset fastställda avgiften för vård å allmän avdelning. I anslutning härtill föreslå reservanterna, att, då fråga är om egentlig sjukhusvård och verksläkaren prövar den sjukes tillstånd kräva vård å halvenskilt eller, om sådant ej finnes tillgängligt, enskilt rum, av statsmedel må bestridas hela kostnaden för dylik vård vid olycksfall i tjänsten samt vid fall av tuberkulos och eljest den del av kostnaden, som överskjuter halva beloppet av den för sjukhuset fastställda legosängsavgiften för plats å allmän sal. Härvid skall enligt reservanternas förslag till kostnad för sjukhusvård, som bestrides av statsmedel, hänföras sådant arvode, som å enskilt eller halvenskilt rum vårdad tjänsteman erlagt till den för vården ansvarige sjukhusläkaren.

Herr *Reinwall* anför:

I särskilt yttrande rörande 1936 års lönekommittés betänkande med förslag till civilt avlöningsreglemente (sid. 353 i betänkandet) har jag tillsammans med en annan personalrepresentant på anförda skäl ifrågasatt, huruvida det icke vore möjligt, att staten för sina tjänstemän iklädde sig hela kostnaden för sjukhusvård å allmän sal. Jag har vidare framhållit, att det skulle förefalla mera sympatiskt, om man icke gjorde åtskillnad på tjänstemännen med hänsyn till deras lönegradsplacering, när de på grund av sjukdom äro i behov av sjukhusvård.

Riksdagen har sedermera i skrivelse den 8 juni 1938, nr 388, i fråga om huru kostnaderna för vården å allmänt sjukhus skola ersättas och huru de i samband därmed framlagda detaljspörsmålen böra slutligt regleras bland annat uttalat, att för de särskilda befattningshavarna dessa frågor böra lösas på ett likformigt sätt.

Då lönenämndernas majoritet, vid framläggande av förslag till huru nysnämnda frågor böra lösas, i likhet med 1936 års lönekommitté uppdelar tjänstemännen i tre särskilda lönegradsgrupper, för vilka olika stora förmåner i ifrågavarande avseende skulle utgå, anser jag mig icke kunna biträda majoritetens förslag utan finner mig böra framföra särskild mening i ärendet.

Visserligen skulle enligt majoritetens förslag även de lägst avlönade tjänstemännen i enstaka fall — om verksläkaren prövade den sjukes tillstånd kräva detta — kunna komma i åtnjutande av ersättning för sådan kostsammare sjukhusvård, för vilken tjänstemän i den närmast högre gruppen regelmässigt skulle erhålla ersättning, men, då verksläkaren näppeligen skulle kunna med för sjukhusmyndigheten bindande verkan giva föreskrifter om

patienternas placering å allmänt sjukhus, skulle en sådan förmån sannolikt bli av föga praktiskt värde.

Jag håller före att tjänstemännens rätt till ersättning för sjukhusvård bör grunda sig på kostnaden för plats å allmän sal, vid vars begagnande han kommer i åtnjutande av kostnadsfri läkarvård. Är tjänstemannen i en sådan ekonomisk situation, att han kan erhålla och kosta på sig en dyrare plats å sjukhuset, bör detta enligt min mening vara han ensak.

Då enligt inför lönenämnderna framlagd kostnadsberäkning hela kostnaden för sjukhusvård å allmän sal icke torde uppgå till större belopp än omkring kronor 3: 50 per år och befattningshavare, dristar jag mig föreslå, att statens ersättning för tjänstemännens sjukhusvård måtte få utgå med belopp, som svarar mot hela kostnaden för vård å allmän sal vid allmänt sjukhus eller — i fråga om sinnessjukhus — för vård å allmän avdelning.

Herr *Mattelin* anför:

Kungl. Maj:ts proposition till 1938 års riksdag med förslag till lönereglering för statens ordinarie tjänstemän innehöll också regler för statens bidrag vid gäldandet av kostnaderna för tjänstemännens sjukhusvård. Dessa regler hade antagits vid den överläggning som ägde rum mellan tjänstemännens representanter och 1936 års lönekommitté och utgjorde alltså en del i den överenskommelse i lönefrågan som kom till stånd. Riksdagen ansåg sig dock av principiella skäl icke kunna godtaga de föreslagna bestämmelserna till ersättnings utbetalande av statsmedel för tjänstemännens sjukhusvård, men har jag därför ansett att förslag från statsmakternas sida om att staten betalar *hela* sjukhusvården på allmän sal lika för alla tjänstemän borde kompletterat riksdagens begäran om ny utredning. Då så icke blivit förhållandet instämmer jag i lönenämndernas majoritetsförslag till bestämmelser för statens bidrag till tjänstemännens sjukhusvård.

Såsom av det anförda framgår, överensstämmer lönenämndernas förslag till sina huvudgrunder med 1938 års propositionsförslag angående sjukhusvården. Den nu ifrågasatta jämkningen beträffande bidraget till sjukhusläkares arvode åsyftar närmast att, i anslutning till riksdagens uttalande, åvägabringa en mera likformig reglering av sådan ersättning med hänsyn tagen till det av riksdagen anmärkta förhållandet, att läkararvodet å vissa sjukhus ingår i den fastställda legosängsavgiften. Den differentiering av ersättningsgrunderna efter lönegrader, som kännetecknar det tidigare förslaget, har däremot lämnats orubbad i lönenämndernas förslag.

Väl anser jag goda skäl tala för den av reservanter inom lönenämnderna hävdade uppfattningen, att likställighet olika lönegrader emellan bör åvägabringas vid regleringen av statens bidrag till kostnaderna för sjukhusvård. Närmast tänker jag mig härvid, liksom reservanterna i lönenämnderna, att vid ersättningsens bestämmande kostnaderna i regel skulle beräknas enligt den fastställda avgiften för vård å allmän sal eller avdelning. Vid avvägningen av övriga avlöningsförmåner för de olika lönegraderna har emellertid i det för 1938 års riksdag framlagda löneregleringsförslaget förutsatts, att ersättningsgrunderna för sjukvård skulle differentieras efter lönegrad. Riksdagens uttalande rörande sjukhusvården synes icke innebära ett underkännande av den härutinnan intagna ståndpunkten. För egen del anser jag

mig icke heller böra på denna punkt ifrågasätta ett frångående av 1938 års förslag.

Lönenämndernas förslag till jämkning av bestämmelserna om bidrag till arvode åt sjukhusläkare vill jag emellertid tillstyrka.

Det nu föreslagna stadgandet om bidrag i förekommande fall till kostnaden för vård av befattningshavare i lönegraderna A 1—8 i halvskilt eller enskilt rum innebär, att dessa befattningshavare kunna få större bidrag till kostnaden, än som för motsvarande fall medges andra befattningshavare. I betraktande av det av lönenämnderna angivna praktiska syftet med stadgandet finner jag berörda förhållande icke giva anledning till erinran från min sida. Emellertid torde böra tilläggas en föreskrift, varigenom bidraget till läkararvode i dessa fall begränsas i samma mån som enligt lönenämndernas förslag är avsett för tjänstemän i högre lönegrader vid bland annat olycksfall i tjänsten.

I överensstämmelse med vad nu anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till *kungörelse angående ändrad lydelse av 35 § civila avlöningsreglementet den 4 januari 1939 (nr 8)*. Förslaget överensstämmer, fränsett nyssnämnda tillägg och smärre formella jämkningar, med det av lönenämnderna framlagda.

Under återopande av vad sålunda anförts hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att godkänna förberörda förslag till kungörelse.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten, att till riksdagen skall avlåtas proposition av den lydelse bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

R. Wærneman.